

Eluläte

EELK Kadrina Katariina koguduse häälekandja

Nr 54 august 2020

tasuta

Sõna

Elage otsekui vabad!
1Pt 2:16

Mõte

Esimeses Peetruse kirjas leidub palju häid juhiseid elamaks ristiinimesena maailmas. Oleme kõik juba harjunud olema vabad, kuid ristinihene erineb oma vabadusega. Jah, kõiges tuleb otsida Jumala tahet ja Ta armu, ka selles ajas ja kohas, mis meile antud. Ometi teades, et see ei ole veel kõik! Oleme kutsutud oma parimat andma heade tegude kaudu ja mitte seda maailma põlgama. „... ent ärge kasutage oma vabadust kurjuse katteks!“ jätkab Peetrus manitsedes. Küllap on tal täielik õigus nii teha?

Palve

Hea Isa taevas!

Täname Sind vabaduse eest! Õnnista meie maad ja rahvast jätkuvalt ning hoi siit eemal kõik vale ja kuri. Jeesuse Kristuse, meie Issanda pärast! Aamen

12. SEPTEMBRIL KELL 19.00
KADRINA KIRIKUS

TÕNIS MÄGI

HEATEGEVUSLIK KONTSERT

ANNETUS KIRIKUKELLADE LÕÖGIMEHCHANISM
PARANDAMISEKS

Kirik paremaks!

Meie kirik pole nii heas seisus, kui see võibolla välja näeb. Pealegi on niisuguse vana ja väärrika hoone juures vaja lausa pidevalt midagi teha.

Praegu on töös lausa kolm asja: esiteks kirikusaali elektrisüsteemi uuendamine. Vahetatakse välja vanad juhtmed koos elektrikilbiga ja valgustus saab uuendatud juhtimise puldi kaudu. Nendeks töödeks on olemas 5000 eurot. Teiseks vajab parandamist käärkambri lagi. Tööde maksumuseks u 4000 eurot taotleme Muinsuskaitseameti kaudu. Kolmandaks on endiselt käigus pikaleveninud kiriku sadevete ärajuhtimise plaan. Muret teeb liigniiskus kirikus, mida põhjustab suurelt katuselt langev sadevesi. Kavas on kiriku vundamendi ümbrus täies mahus kindlustada vee eemalejuhtimiseks. Selleks on tegemisel ehitusprojekt, mille maksumus u 3000 eurot on samuti olemas. Pikas perspektiivis on plaan ehitada aga uus katusekate, mis võimaldaks juba sademete ärajuhtimist katuselt. Selle töö maksumus pole veel teada.

12. septembril korraldame heategevuskontserdi kiriku remondi heaks. Realistlikult loodame tuluõhtuga koguda u 4000 eurot. Nii palju läheb maksma kaasaegne kirikukellade lõõgiseade. Kui imelisel kombel koguneb rohkem, siis kasutatakse annetusi muude vajalike tööde jaoks. Suur tänu vanameister Tõnis Mägile tema panuse andmise eest! Olgu Taevaisa õnnistus selle ettevõtmise peal!

Annetusi kogutakse Swedbank EE382200221020145685
EELK Kadrina Katariina kogudus

AARON – ESIMENE ÜLEMPREESTER, HOMILEETIK JA MÖTLEJA

II OSA

Kõik head annid ja tarkused, mis inimese kasutusse on antud, pärinevad Loojalt. Sarja esimeses osas oli juttu sellest, et Jumal oli Aaronit õnnistanud hea kõneandega, nüüd aga tutvuge nende isikuomadustega, mille tulemusena sai Aaronist Moosese suurim toetaja ja esimene ülempreester.

Aaron ja Mooses läksid Egiptuses vaaro kotta. Nende teekond kujunes pikaks. Kui nad viimaks kuninga ette lubati, ütlesid nad vaarole: „Nõnda ütleb Issand, Iisraeli Jumal: Lase mu rahvas minna, et nad kõrbes peaksid minule püha!“ (2. Ms. 5:1) Kuid vaaro ei kuuletunud vendade palvele. Ta ütles, et ei tunne Iisraeli Jumalat ega tema seadusi. Miks peaks ta siis rahval minna laskma? Kuningas arvas, et nii Aaron kui Mooses tahavad rahva nende töökohustustest lihtsalt vabastada ning kiusu tõttu sundis ta nüüd iisraeli rahvast veel enam tööle. See ei meeldinud ei Aaronile ega Moosesele sugugi. Kergemaks ei teinud olukorda ka, et rahvas hakkas nurisema Aaroni ja Moosese vastu, sest nad ei mõistnud veel Looja plaani selles keerulises sündmusteahelas. Oli ju Aaron see, kes oli läinud täis enesekindlust ja otsustavust koos Moosese ja vaaro ette. Ta oli mõistnud seda, mida Mooses oli kõnelenud Jumala suurest eesmärgist, viia oma rahvas orjusekojast välja. Kas ei eeldaks me selliseid isikuomadusi inimeselt, kes on saamas ülempreestriks?

Kõik head oskused pärinevad Loojalt. Kõneosava mehena teadis Aaron täpselt, kuidas vaaroga kõnelda ja oma vennale toeks olla. Ta sai osaks Jumala suure eesmärgis. Vaid mõni aeg hiljem tegi Aaron oma sauaga vaaro kojas imekspandavaid tunnustähti, et anda vaarole mõista, Jumal on iisreallastele püha. (2. Ms.7:10)
Järgneb...

Vihmavarblane

XXXVI osa

Veebruarikuu tõi Kuningamäele uue põrutava uudise. Merle koos oma noormehega tahtvat kolida linna, Põltsamaale ning seda juba kevadeks. Saare Taali aga ei olnud selle otsusega päri ja läinud seda kuulates lausa endast välja. Pärast Tõstamäe Tõnu ootamatut surma ei paistnud külas midagi enam endisena, kummaline raskemeelsus paistis kõiki täitvat. Kõigele lisaks avastas ka Saare Taali, et oli oma 41 eluaastal lapseootle jäänud. Kasesalu Lembitu eest oli seda üsna pea raske varjata, mis siis veel teistestki külaelanikest kõneleda. Saare Taali mõistis, et midagi ta elus oli jäädavalt muutumas ning kui külavanem ja tööandja Kustas ühel kõledal veebruarikuul Taalile laovalvuri kohta tuli pakkuma, oli naine sunnitud eitavalt vastama: „Ei, mina tule kuhugi. Kodus ka seda toimetamist küllaga ja muidki asju veel.“

„Armas Taali, no mis muid asju saab sinul olla? Näed, tüdargi juba suur inimene ja valmis pesast lahkuma nagu ma juba küla peal kuulnud olen. Peaks nüüd aga ometi see noormees, kellega ta elama kavatseb hakata, üks mõistusega inimene olema.“

„Võh, või seegi teile juba teada! Ei lase ma teda siit kodust veel kuhugi. Selles asjas on ema sõnal siin veel selgitamist küllalt.“

„Seda muidugi, aga kas Saare proua ei võiks mulle nüüd kõneleda, kuidas teie naabrite Kasesalude juures see eluke ka kulgeb? Näed noh, pole Lembituga mitu head päeva kokku saanud. Ei tea, kas joob teine jälle või?“

„Vaata seda mina teile ütelda ei oska ja õigupoolest mis om minul naabrite ja nende eluga asja. Mul siin endalgi muresid küllalt.“

„Taali, kuulge, te olete ju ometi mõistusega naisterahvas. Näete, kuulete, panete kõike tähele, aitate seal kus tarvis. Ei maksa seda asja nüüd nii traagiliselt ka võtta. Ma läheksin isegi sinna ja kõneleksin ta naisega natuke, aga vaata, Eda pidavat ju last ootama.“

Seda kuultes vajus Saare Taali päris näost ära.

„Välja minu köögist, ülemus Kustas! Välja!“ Saare proua tundis kuidas hääle tõstmine temalt võõra mehe vastu suurt jõupingutust nõudis. Sees hakkas jälle keerama. Kui Kustas segaseid sõnu pomisedes ukse taha oli kadunud, istus Saare Taali taburetile ja puhkes nutma. Talle meenus selgesti see kord seal Tõnu peielauas, kus iiveldushood sundisid teda mitmel korral tualetti kasutama. Ja korraga hakkas Taalil kohutavalt häbi. Kui nüüd oleks seal taevast ometi keegi kõrgem isik, kes teeks lihtsalt ühe sõrmenipsuga olematuks selle koorma ja süütunde, millega Taali pidi nüüd edasi elama. Selge oli see, et oma tulevase lapse tegelikust isast ei saanud ta külas kellelegi rääkida.

Viimaks tõusis ta taburetilt ja läks köögi kapi juurde, kus teadis olevat kadunud abikaasa poolt valmistatud kastikese. Ja, just, seal uue rohelise plastmassist koogikauki taga see oligi. Taali võttis kastikese, avas selle ja kadunud mehe fotot rinnale surudes kõndis ta magamiskambrisse. Seal võttis ta ülemiselt riulilt kadunud abikaasale kuulunud Piibli, lehitses seda ja luges: „Ühes linnas oli kohtunik, kes ei kartnud Jumalat ega häbenenud inimesi. Samas linnas oli ka lesknaine, kes käis aina tema juures ja rääkis temale: „Kaitse mu õigust mu vastase vastu!“ Ja tükk aega kohtunik ei tahtnud. Aga pärast seda ta mõtles endamisi: „Ehk ma küll ei karda Jumalat ega häbene inimesi, ometigi kuna see lesknaine mind tüütab, muretsen ma talle õiguse, et ta oma lõputu käimisega mind ära ei piinaks.“ Kas siis Jumal ei peaks muretsema õigust oma äravalituile, kes tema poole kisendavad päevad ja ööd, kas ta peaks viivitama neid aidates?“

Saare Taali lasi pühakirja põlvedele langeda. Aga selles maailmas ei ole ju enam õigust, mõtles ta oma südames. Oh, kui palju kordi oli ta kaalunud nii naabrite kui enda eluraasukese üle ja ometi ei leidnud ta meenutades rohkemat, kui vaid kannatusi ja valu. See aga ei tähendanud praegu midagi. Saare proua tõusis ja viis Piibli riulisse tagasi. Korraga tabas ta end mõttelt, mis rabas teda ennastki. Kui ta ei avaldakski oma tulevase lapse isa kellelegi, hoiaks seda vaid enda teada. Mis saaks siis? See mõte rabas naist nii, et ta esimese hooga uuesti voodile istet võttis ja aknast välja vaatama jäi. Õues keerlesid valged lumehelbed. Tundus nagu tantsiks nad mingit kummalist ringmängu. Aga Saare Taali pilk oli suunatud kaugemale, tulevikku. Vaimusilmas nägi ta, kuidas ämmaemand tõstab ta süle väikese roosasse tekki mähitud pambukese, õrna ja nii abitu. Saare proua silmade ees hakkas korraga virvendama. Ta heitis voodile kiiresti pikali ja tänas kõrgemaid jõude, et ei olnud mitte põrandale kukkunud. *Järgneb...*

